

HALÍŘOVINY

ZUŠ KARLA HALÍŘE VRCHLABÍ

ABSOLVENTSKÝ SPECIÁL

OBSAH

GRATULUJEME 1
SOUTĚŽE 2-3

Mezinárodní soutěž pro
mladé klavíristy do 11-ti let
Soutěžící z „veselé půdičky“

ABSOLVENTI ZUŠ 4-6

Absolventské tablo
3 otázky pro bývalé
absolventy

HISTORE 7

Varhany v
klášterním kostele

ZPRÁVY ZE ZUŠ

Nesnadné začátky pro
mladé tanečníky

Výtvarný obor představuje:
Staré české báje a pověsti
Hudební rébus

BŘEZEN / 2021

GRATULUJEME
Ivetě HLUBUČKOVÉ
k přijetí na DAMU!!

Přihlášek k přijímacímu řízení na obor činoherní herectví na pražské DAMU se každý rok sejde zhruba 300, což pro každého účastníka znamená obrovskou konkurenci uchazečů, a to nejen z České republiky, ale také ze Slovenska. Z tohoto počtu je pak na školu většinou přijato pouze 12 mladých herců a hereček. Přijímací řízení probíhá ve 3 kolech, do posledního kola postupuje zhruba 30 uchazečů, kteří se zde „utkají“ o těch 12 míst. Je zcela běžné, že se herci na školu dostanou až napodruhé, napotřetí...

Letošní rok bylo nutné na poslední chvíli prodloužit 3. kolo na dva dny, namísto plánovaného jednoho. Důvod byl prostý - bitva posledních „třiceti“ byla tak vyrovnaná, že se komise nedokázala rozhodnout, a bylo zapotřebí uchazeče prozkoušet ještě v dalších dovednostech.

Do této chvíle už měla Iveta za sebou několikery přednes dvou básní, tří divadelních monologů, zpěv písní různých žánrů, písemný test (všeobecný kulturní přehled se zaměřením na divadlo), pohybové zkoušky (zahrnující pohybovou

improvizaci a tanec), hlasové zkoušky (zaměřující se na správnou techniku jevištní mluvy) a individuální herecké improvizace. Třetí kolo pak sestává z improvizací kolektivních, ve kterých si komise mimo jiné ověřuje, jak k sobě bude vybraných 12 herců „sedět“.

A bylo vyhráno. Iveta se dokázala se vším poprat a probodovala se až do úplného finále, je přijata na jednu z nejprestižnějších českých uměleckých škol, a od nového školního roku ji čeká zahájení čtyřletého studia oboru činoherní herectví na pražské DAMU.

Ivetě i jejím pedagogům Přemkovi Jiranovi a Lence Šimůnkové k tomuto obrovskému úspěchu gratulujeme! Také doufáme a ze srdce přejeme, aby své studium mohla v září zahájit a vykonávat prezenční formou, protože zrovna tento obor se distančně studovat bohužel nedá...

Závěrem ještě jedno přání (řečeno divadelním žargonem):

Iveto, ZLOM VAZ!!

Mezinárodní soutěž pro mladé klavíristy do 11-ti let

Letos na podzim se konala mezinárodní mozartovská soutěž Amadeus. Klání mladých klavíristů do jedenácti let probíhá každoročně v Brně, ale důsledkem pandemie koronaviru se minulý rok odehrával v „online prostoru“. Každý uchazeč měl možnost zaslat nahrávku s nastudovanými skladbami, které porota ocenila dárkem. Nebylo možné zaručit, že všichni klavíristé budou mít rovné podmínky k pořízení záznamu, a proto se porota rozhodla loňský 27. ročník soutěže nehodnotit. Nemýlím-li se, tak z výše uvedených důvodů proběhla poprvé v historii celá akce spíše formou jakési virtuální přehlídky, než-li soutěží v pravém slova smyslu.

Tohoto netradičního ročníku se zúčastnila mimo jiné Alexandra Medlíková z mé klavírní třídy. Sašenka chodí na klavír čtvrtým rokem a na soutěž si připravila dvě Mozartovy skladby, a jednu skladbu od J. L. Dusíka. Program jsme začali sestavovat už na jaře loňského roku, s natáčením videa nám velmi pomohl pan ředitel Radek Hanuš. Děkuji také mamince Saši za spolupráci, povzbuzování do cvičení a veškeré domácí přípravy, bez kterých bychom žádného výkonu nedosáhli. Věřím, že podobné akce vždy přispívají k celkovému posunu žáků a mají pozitivní dopad na jejich rozvoj v hudební oblasti. Jsem rád, že se nám podařilo vše zdárně dokončit a přeji Sašence mnoho dalších úspěchů a především radost z hudby.

Jakub ŠAROUN

Soutěž Amadeus pro mladé klavíristy do 11-ti let vznikla ke 225. výročí koncertování jedenáctiletého W. A. Mozarta v sále brněnské Reduty. Ve spolupráci s Filharmonií Brno soutěž probíhá v prostorách Besedního domu, kde mohou vítězové vystoupit s filharmonií jako sólisté. Soutěže se účastní děti z České republiky a mnoha evropských zemí, ale také např. z Japonska, Singapur, Malajsie či Turecka.

Tento rok se soutěž bohužel nekonala, ale přihlášení žáci mohli své výkony prezentovat formou videonahrávek. Jen bych podotkla, že nahrávání bez publika je jiné, a v mnoha ohledech náročnější.

Za celou svou pedagogickou kariéru jsem na tuto soutěž připravovala svého žáka poprvé. Jednalo se o Tomáše Albrechta, který spadl do 5. kategorie. Většina klavírních soutěží má podmínku hry z paměti. Povinné skladby se v této soutěži týkají alespoň jedné ze skladeb W. A. Mozarta s možností doplnění repertoáru skladatelů stejného hudebního období.

Pokud jsme se mohli scházet osobně, pracovali jsme na repertoáru i 3 x týdně. Několikrát jsme se sešli také o velkých prázdninách. Práce s Tomáškem je krásná v tom smyslu, že je zvědavý, nápaditý, soustředěný a velmi muzikální. Díky patří též jeho rodině, zejména mamince, která dokáže i v průběhu distančního vzdělávání ohlídat tolik důležité detaily při nácvičení skladeb.

Štěpánka HRUBECKÁ

Soutěžící z „veselé půdičky“

Ještě v roce 1999 byla dnes „veselá půdička“ jen nevzhledná třída, ve které se střídali učitelé, a ke které vede 17 příkrých schodů (už jen tam vylézt je slušný fyzický výkon). To bylo v dobách, kdy zobcová flétna byla obvyčným přípravým nástrojem pro „opravdové nástroje“, v dobách, kdy se na českých konzervatořích na zobcovou flétnu neučilo a učitelé byli v podstatě samouci s jiným hudebním vzděláním.

Nad kupou diplomů teď přemýšlím, jak to se soutěžími vlastně začalo. První 1. místo v okresním kole je datováno 21. 2. 2001 ve III. kategorii v soutěži komorních souborů. Už si nevzpomínám na jména mých prvních soutěžících, ale muselo to být štěstí začátečníka. Vždyť přece pár let trvá, než se žák naučí hrát na jinou než sopránovou flétnu, musí se naučit číst noty z jiného klíče, musejí mu vyrůst prsty..., ale hlavně musí mít chuť cvičit a hrát ve skupině.

Soutěž MŠMT ve hře na hudební nástroje probíhá každý rok. Jednou za tři roky se vrací určitý nástroj, komorní soubor, orchestr, výtvarná, taneční, literárně-dramatická soutěž. Pro moje žáky a žákyně to znamenalo jeden rok hru na sólový nástroj, jeden rok komorní hru, jeden rok hru na klavír. Soutěžili jsme vlastně nepřetržitě. Připravit se na soutěž a umístit se znamená spoustu práce nad rámec běžné výuky: vybrat skladby dle předepsaného charakteru, ideálně pěkné, aby se žákům líbily, přiměřeně náročné, správně dlouhé, aby se vešly do časového limitu, a hodiny a hodiny cvičení doma, ve škole, o sobotách, nedělích, prázdninách. A pak už jen doufat, že nikdo neonemocní, že se v soutěžní den dobře vyspí a vše dobře dopadne. A

když to dobře dopadne v kole okresním a postoupíme do kraje, udržovat skladby další měsíc. Nejezdili jsme vítězit. Jezdili jsme ukázat, co jsme nacvičili, a hlavně si to užít. A také poznat ostatní soutěžící, poslechnout si nové skladby a rady porotců.

Připomínám si rok 2007. Když na zámku v Jičíně dohrálo trio „Trio“ ve složení Lucie Kovalaková, Barbora Schejbalová a Zuzana Patraková, zámek okamžitě běžela šuška. Určitě vyhraji. Byla to bomba, krásné a živé vystoupení.

SOUTĚŽE

Jako by se při hraní čas zastavil, bylo naprosté ticho. Holky opravdu vyhrály. Sexteto ve své kategorii přidalo 2. místo a od toho roku jsme se staly postrachem pro ostatní soutěžící.

Naši silnou zbraní byly komorní soubory – Sexteto, Zobteto, Moncello, Mimonky, Baromelo, Zobtrio, Barokní soubor, dua a komorní soubory doplněné violoncellisty a klavíristy.

Piccolky i Zobteto získaly prvenství ve své kategorii. To se psal rok 2010. Zobteto postoupilo do ústředního kola a přivezlo 3. místo. Úspěchy jsme sbírali i v sólové hře - nejúspěšnějším byl školní rok 2015/2016. Všechny pět mých žákyň vyhrálo okresní kolo a postoupilo do

krajského kola, odkud jsme přivezli tři první místa a jedno druhé.

Za krásná umístění jsem měla tu čest být několikrát členkou krajské poroty. Byl to jiný pohled, velká zodpovědnost při rozhodování a stres, protože vždy soutěžily i mé soubory nebo sólistky. Naštěstí své žáky a svoji školu porotce nehodnotí.

Poslední soutěž v komorní hře se uskutečnila v krásném prostředí na Kuksu. První místo Mimoněk a druhá místa trii Moncello a Zobteto udělaly tečku za

mým soutěžením.

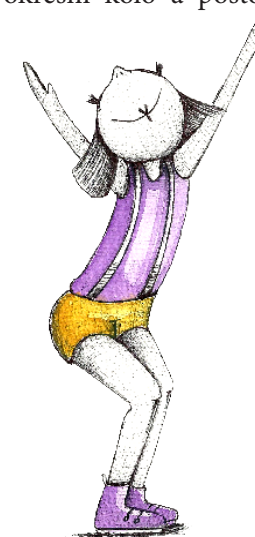
Kniha mého působení v ZUŠ píše poslední kapitulu, poslední tři absolventi ukončí studium a kniha se zavře. Je třeba jít dál, učit se nové věci. Veslo už převzali mladí, absolventi hry na zobcovou flétnu na českých konzervatořích.

Určitě bych chtěla připomenout jména svých soutěžících. Pokud na někoho zapomenu, omlouvám se, ale nemám paměť na jména a zpočátku jsem si diplomy nekopírovala.

Zuzana Havlová, Lucie Kovalaková, Barbora Schejbalová, Lucie Marečková, Jaroslava Jebavá, Kateřina Kandlová, Zuzana Patraková, Karel Nývlt, Jan Nývlt, Jitka Jindřichová, Kateřina Marečková, Martina Hubařová, Dominika Jeriová, Karolína Langová, Lucie Kalenská, Marie Wondráčková, Magdalena Jarošová, Martina Waňková, Eliška Mewaldová, Barbora Sacherová, Monika Bucharová, Monika Janatová, Kristýna Krampolová, Adam Sacher, Magdaléna Cermanová, Hana Bucharová, Zuzana Šustková...

Ty všechny a ti všichni okusili atmosféru „veselé půdičky“, místa, kde často zněl smích a byla cítit pohoda, kde učitel hořel a zapaloval. Místa, kde se rodily úspěchy.

Mgr. Jaroslava NÝVLTOVÁ

ABSOLVENTI ZUŠ KARLA HALÍŘE VRCHLABÍ

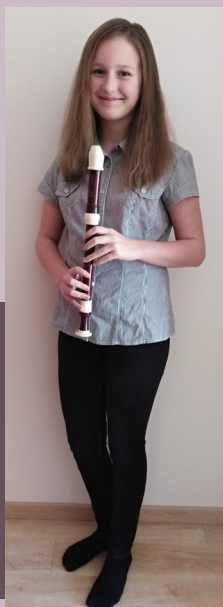

ŠKOLNÍ ROK 2020 / 2021

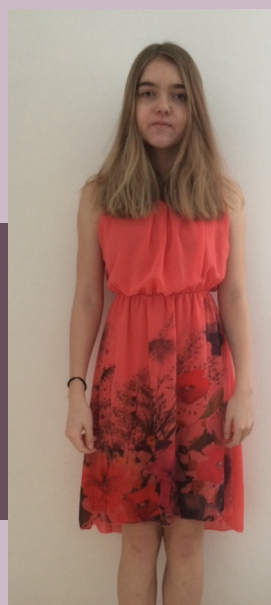
JOHANA

VENDULA

FILIP

PEDAGOG: Štěpánka HRUBECKÁ

LUCIE

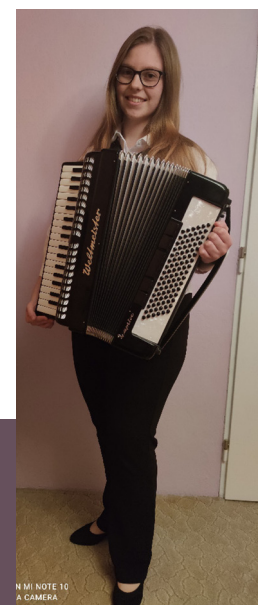

ANNA

PEDAGOG: Michaela PROKOPCOVÁ

ADÉLA

PAVLÍNA

PEDAGOG: Jakub ŠAROUN

LUKÁŠ

MARCELA

PEDAGOG: Jaroslava NÝVLTOVÁ

ANNA

PEDAGOG: Dan BISMILER

NATÁLIE

PEDAGOG: Jitka JINDŘICHOVÁ

PEDAGOG: Zuzana HAVLOVÁ

ADÉLA

MARKÉTA

ADÉLA

NATÁLIE

PEDAGOG:
Pavla
ŠTANGLEROVÁ

PEDAGOG: Aleš VEJNAR

VIKTORIE

BARBORA

KAMILA

PEDAGOG: Jiří BÍLEK

ADAM

VOJTECH

I V E T A

PEDAGOG: Přemek JIRAN

Lukáš Kuřík

Monika Šnorbertová

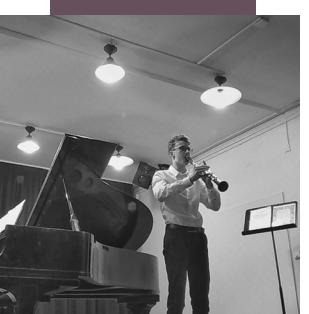
Michaela Beránková

Ondřej Mejsnar

Monika Bucharová

Jaroslav Mejsnar

LUKÁŠ KUŘÍK

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Svůj nástroj – varhany – studuji už druhým rokem na konzervatoři v Olomouci. Mým profesorem je jeden z nejlepších českých improvizátorů na varhany pan Karel Martínek, mojí vyučující na klavír je výborná klavíristka a cembalistka Lucie Fischerová, která, což mě ohromně překvapilo, pochází z Jilemnice. Slovy klasika: Svět je malý a o náhody v něm není nouze. Jsem moc rád, že moje hudební cesta může pokračovat i po odchodu ze ZUŠ. Studovat hudbu je zkrátka radost. *Na co rád vzpomínáš?*

Můj nástroj je natolik specifický, že kupříkladu chození do orchestru nepřipadalo v úvahu. Varhaníci mají navíc úplně oddělené „pracoviště“ ve vrchlabském klášteře. Zážitků je ale i tak spoustu a moc rád na ta léta vzpomínám.

Co bys popřál našim absolventům?

Odpověď cvičení se hodně nabízí a asi nikoho nepřekvapí. S odstupem času ale poznávám, jak moc je pravdivá. Ze ZUŠky si žák odnese tolik, kolik času věnuje cvičení. Nejdůležitější ale je, aby hudba člověka bavila. Když se to povede, je polovina práce hotová.

MONIKA ŠNORBERTOVÁ

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Díky přípravě mých učitelů Radka Hanuše a Jany Vávrové jsem se dostala na Konzervatoř Pardubice, kde studuji 5. rokem hru na varhany.

Na co ráda vzpomínáš?

Hudba vypráví o emocích, o příbězích, o zážitcích z života... A moji učitelé mi vždy toto s nadšením předávali. Také mi chybí bonbony od paní učitelky, které mi hodinu vždy zpříjemnily, i když mi něco nešlo.

Co bys popřála našim absolventům?

Ať vám umění dělá radost a fascinuje vás svou pestrostí.

TŘI OTÁZKY

V souvislosti s absolventy současnými bychom si rádi vzpomněli také na ty bývalé. Tímto tedy zahajujeme pravidelnou rubriku „Tři otázky“, která i v dalších číslech Halířovin zkontaktuje ty žáky, kteří se po studiu vrchlabské ZUŠ rozhodli i nadále profesionálně věnovat umění. Na první tři otázky odpovídali absolventi hudebního oboru z let 2014-2019, kteří byli úspěšně přijati ke studiu na konzervatořích a hudebních akademiích.

MICHAELA BERÁNKOVÁ

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Nejprve na konzervatoř do Pardubic, nyní dokončuji bakalářské studium v oboru Varhany na Akademii múzických umění v Praze. I mé další aktivity se stále točí okolo hudby. Organizuji festival Varhanní Vyšehrad a pomáhám české hudbě prosadit se v zahraničí prostřednictvím projektu SoundCzech... A spoustu dalšího, pokud není zrovna pandemie :)

Na co ráda vzpomínáš?

No bylo by toho k vyjmenování hodně :). Vzpomínám na ty doby často.

Co bys popřála našim absolventům?

Radost z hudby a skvělé spoluhráče, nic víc není potřeba.

ONDŘEJ MEJSNAR

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Po absolvování vrchlabské zušky mne vítr zavál na pardubickou konzervatoř, kde jsem vystudoval obor hra na varhany a nyní ještě pokračuji ve studiu HAMU, obor dirigování. Zároveň zůstávám v Pardubicích jako pedagog „ZUŠky“ místní.

Na co rád vzpomínáš?

Je to hromada vzpomínek na hezké hodiny hlavního oboru, ale i všechno okolo...

Co bys popřál našim absolventům?

Ať Vám hudba přináší radost. Je to snad jediná řeč, která dokáže překonat všechny bariéry, a můžeme tedy komunikovat i s těmi, se kterými tu normální řeč hledáme jen těžko. Važme si toho, že máme dar touto řečí promlouvat a tento dar dále prohlubujeme!

MONIKA BUCAROVÁ

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Náš horský vítr mě zavál až do Brna, kde jsem posledních 5 let studovala psychologii, ale také třeba na pardubickou konzervatoř! Tam jsem se několik let učila na violoncello. Celé to ale začalo dávat smysl ve chvíli, kdy jsem se nedávno v Olomouci ponořila do studia muzikoterapie, a tím mě vášně propojila v jednom oboru :)

Na co ráda vzpomínáš?

ZUŠka pro mě bylo místo, kde jsem strávila opravdu hodně času. Možná bych to mohla nazvat ve svých dobách mým druhým domovem. :)

Co bys popřála našim absolventům?

Všem žákům naší ZUŠky přeji, ať si lásku k hudbě hýčkají a berou to jako něco, co jim může v životě pomoci prožít hezké chvíle nebo naopak překonat ty těžké. Nebo to možná berte jako svoje superpowers! Kolik dalších činností dokáže aktivovat tolik mozkových center najednou, jako právě hra na nástroj nebo zpěv? ;)

JAROSLAV MEJSNAR

Kam tě vítr po ZUŠ zavál?

Po více jak deseti letech návštěvování ZUŠ Vrchlabí jsem nastoupil na Pražskou konzervatoř do třídy Milana Poláka.

Na co rád vzpomínáš?

Na ZUŠce mě bavily veškeré koncerty a společná muzicírování, vždy mě velice zajímala orchestrální a komorní hra.

Co bys popřál našim absolventům?

Naším žákům bych moc přál hlavně to, aby je hraní bavilo a dělalo jim jen samou radost. To je to nejlepší, co od hudby můžeme chtít!

HISTORIE

Výuka žáků v oboru hra na varhany byla zahájena v roce 2006, kdy byly do naší školy pořízeny nové cvičné digitální varhany. V letošním roce je to tedy 15 let! Výuka probíhá v Klášterním kostele sv. Augustina, kde se žáci během studia seznámí se všemi třemi krásnými nástroji. Máme ideální podmínky pro výuku, využívat takový krásný prostor s vyjímečnými nástroji je pro každého muzikanta velká radost!

Varhany v klášterním kostele sv. Augustina ve Vrchlabí

Po dostavbě celého areálu Kláštera sv. Augustina ve Vrchlabí v první polovině 18. století dochází k postupnému vybavování klášterního kostela potřebným mobiliářem. K jeho pořízení přispěli velkým dílem řádoví bratři, jejichž dílem je zejména hlavní oltář či překrásně vyřezávaná čela kostelních lavic. Hrabě Václav Morzin jako velký mecenáš umění velmi dbal na kvalitu výzdoby svých staveb, a tak i pro vybavení vrchlabského kláštera najímá vynikající sochaře, malíře a další umělce, jejichž díla dodnes tak velmi obdivujeme. Oltář Svatého kříže je dílem Františka Pacáka, žáka Matyáše Bernarda Brauna. Mistr malíř Jan Petr Molitor vyhotovil dva překrásné oltářní obrazy - sv. Mikuláše z Tolentina a obraz Svaté Rodiny. Dvorní morzinští malíři Ignác a Gottfried Tauchmanovi vyhotovili v roce 1725 velkou fresku s názvem Oslava církve, která se nachází nad hlavním oltářem sv. Augustina, stejně jako další stropní fresky v lodi, které znázorňují výjevy ze života sv. Augustina. Tito dvorní malíři Tauchmanové byli v příbuzenském poměru k varhanářskému rodu Tauchmanů.

Tento rod, resp. tato dílna působila po pět generací ve Vrchlabí (založena byla v polovině 17. století Georgem Tauchmanem z Horního Lánova) a jedná se společně s dílnami v Králíkách a v Kutné Hoře o nejstarší varhanářské centrum na území Čech. Dodnes můžeme obdivovat jejich nádherné nástroje, jako jsou například varhany Ambrože Augustina Tauchmana z roku 1774 v nedaleké Horní Branné.

První zmínka o varhanách ve vrchlabském klášteře se týká nástroje, který měl být umístěn za hlavním oltářem sv. Augustina na řeholní oratoři pro potřeby doprovodu liturgických obřadů řádových bratří. Nic konkrétního o tomto zaniklém nástroji nevíme, snad jen to,

že měl být dílem vrchlabské varhanářské dílny.

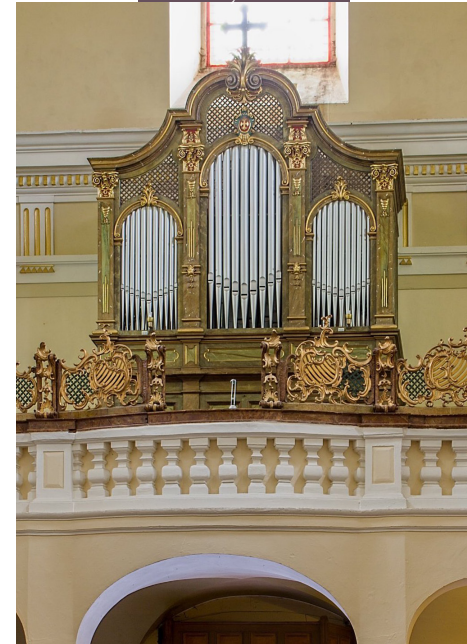
Na hlavním kůru kostela stál až do roku 1895 velký reprezentativní nástroj litoměřického varhanáře Jana Rusche. Po zachvácení celého objektu kláštera požárem roku 1895 bohužel zanikl tento velký barokní nástroj jako jediná součást vybavení klášterního kostela. Po požáru kostela nechala hraběnka Aloisie Černínová vybudovat „prozatímní“ nástroj, než bude postaven nový, velký. Roku 1898 tedy slavná varhanářská dílna Gebrüder Rieger z Krnova (Jägerndorf) postavila nové varhany pod opusovým číslem 666. Tento prozatímní nástroj stojí na hlavním kůru kostela a dodnes obdivujeme kvalitu jeho zvuku i přesto, že se jedná o poměrně malý nástroj. Akusticky dokonalý prostor dokáže velmi dobře zaplnit, a tak na posluchače zvukově varhany působí spíše větším dojmem.

V roce 1872 postavil rychnovský varhanář Amadeus Hanisch dvoumanuálový mechanický zásuvkový nástroj do kostela Nejsvětější Trojice ve Fořtu. Tento nástroj byl roku 2006 jako torzo rozebrán, převezen do klášterního kostela sv. Augustina ve Vrchlabí, a po dobu čtyř let varhanářskou dílnou Červenkových z Jakubovic restaurován. Tento druhý nástroj stojí v presbytáři kostela, a zatímco varhany na hlavním kůru jsou nástrojem romantickým, tyto varhany odkazují spíše k barokním principům a zvukovosti varhan.

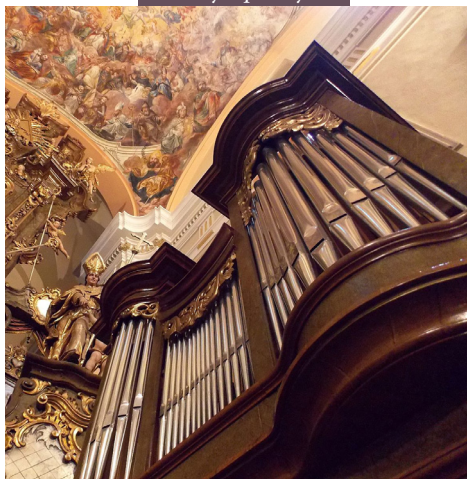
Třetím varhanním nástrojem vrchlabského kláštera je třírejstříkový pozitiv, který byl postaven na počátku 18. století vrchlabskou varhanářskou dílnou. Toto malé dílko je varhanním unikátem - dochoval se v podstatě v původním stavu, a to i co se týče výšky ladění. Dodnes tak můžeme obdivovat a vychutnávat si autentický zvuk, který slyšeli i lidé před dávným časem - stejně tak jako slyšíme zvuk zvonu v nedaleké Horní Branné, který poslouchal i Jan Ámos Komenský při svém posledním pobytu v Krkonoších.

Radek HANUŠ

varhany na kůru

varhany v presbytáři

varhanní pozitiv

Nesnadné začátky pro mladé tanečníky

V tomto školním roce vznikl Taneční obor rozdělený do dvou skupin – první skupina mladších žáků, druhá skupina starších dívek. V obou skupinách jsou děti různého věku, od nejmenších šestiletých, až po nejstarší čtrnáctileté tanečnice. I přes věkové rozpětí spolu obě skupiny překvapivě mile fungují, vzájemně se podporují a doplňují. Mladší mají motivaci vzhlížet ke starším, a pro větší dívky jsou i malé tanečnice veselou inspirací. Každá z dívek je jiné povahy, odlišného způsobu nahlížení na tanec, mají různé zkušenosti a představy. Společně tak utváří velmi příjemný kolektiv, který si vybudovaly za první dva měsíce.

Nastal listopad a s ním jsme byli nu-

cení vytvořit si taneční sál ve svých domovech, zajistit si počítače s kamerou, protože bez té vyučovat tanec a vůbec pohyb nelze, a zkrátka zvyknout si na tak trochu nový režim a omezené podmínky. Ačkoliv jsme se spolu nemohli dlouho setkávat a vytvářet společné choreografie na Vánoce, jak bylo v plánu, tak i přesto jsme za pouhé dvě od-

poledne (když nás na dva týdny pustili opět do ZUŠ) sebrali veškerou energii a nacvičili vystoupení. I z toho dá se říci mála, co se děti naučily od začátku září, vznikly dvě koledy - naše první taneční výstupy. Bohužel jen pro kameru, ale i tak doufáme, že je rodiče a příznivci tance zhlédli či teprve zhlédnou. Žákům to dalo velkou práci, tlačil nás čas, ale chtěli jsme to dotáhnout do konce. Věřím, že kdybychom měli více hodin, tak by byl výsledek ještě zdařilejší. Důležitý však není cíl, ale především to, jak se postavíme k té dlouhé cestě, jak se zvládneme soustředit na každý krok a nepolevit na žádném kilometru. Kolik toho vložíme ze sebe, protože když každý článek přidá to SVÉ, bude z toho OJEDINĚLÉ A UPŘÍMNÉ UMĚNÍ.

Kristýna HEBELKOVÁ

SRDEČNĚ VÁS ZVEME KE ZHLÉDNUTÍ NAŠÍ VIDEOGALERIE

Od října na webových stránkách www.zus-vrchlabi.cz pravidelně zveřejňujeme videozáznamy všech vystoupení a prezentací hudebního, tanečního a výtvarného oboru

Budova ZUŠ
únor 2021

Fotografie: Kateřina Ryšavá

V každé větě se ukrývá
jeden hudební nástroj.
Poznáš, jaký to je?

Řekni Pavlovi o labutích, půjdeme se na ně podívat.
Pepík, Honza a Jakub u Benešových hráli domino.
Přišel k nám Mikuláš s čertem, ale Matěj se ho bojí.
Holky, ta Radka umí pěkně zpívat.
Řekla: "Víš Radim, kolik je hodin?"

Výtvarný obor představuje:
Staré české báje a pověsti

Marie Hromádková Staroměstský orloj

Halířoviny - čtvrtletník / 22. březen 2021 (č.2)

Ev. číslo: MK ČR E 24117
Redakce: Zuzana Cejnarová, Radek Hanuš
Ilustrace: Tereza Sobotková (Hanunka)
Grafická úprava: Zuzana Cejnarová
Tisk: ZUŠ Karla Halíře Vrchlabí

Vydává ZUŠ Karla Halíře Vrchlabí
Al. Jiráská 748, 543 01 Vrchlabí
IČO: 674 406 65 / IZO: 102 590 541
skola@zus-vrchlabi.cz / tel. 499 421 937
www.zus-vrchlabi.cz / fb: ZUŠ Karla Halíře Vrchlabí

Autoři příspěvků: M. Beránková, M. Bucharová, Z. Cejnarová, R. Hanuš, K. Hebelková, Š. Hrubecká, L. Kuřík, J. Mejnar, O. Mejnar, J. Nýltová, J. Ryšavá, J. Šaroun, M. Šnorbertová

Veronika Mejnarová: Libuše věští Prahu